

DOMOV

Když se řekne domov, vidím v tom slově bezpečí, radost, lidi, které mám ráda, kteří mi přinášejí štěstí, pohodu, smích, když je mi nejhůř. Víím, že kdybych ho neměla, můj život by neměl smysl.

Znám své kamarády, kteří domov mají, ale neradi tam chodí. Bojí se každého dne a jsou rádi, když jsou bez svých rodičů, kteří jim každický den dávají najevo, jaký jsou přebytek.

Znám také přátele, kterým domov nechybí, ale spíše v tom domě někdo chybí. Být bez své matky nebo otce musí být hrozné, ještě když si vybaví, že už je nikdy neuvidí. Nebo také vídám děti, kterých se rodiče jako malých vzdali, které nepoznaly, co to je, když se o ně někdo bojí, nebo se na ně těší, které nepoznaly a nepoznají obejmutí od své matky nebo jen slova „MÁM TĚ RÁDA“.

Pro tyhle lidi to musí být těžké, smutné a nemají takovou chuť žít. Proto jsem ráda, že mám to, co bych mít měla. Nepotřebuji do života a ke svému štěstí plno peněz, krásný velký dům se zahradou a nejdražším autem. Stačí mi to, co mám !

Mám rodinu, přátele, byt, kam můžu kdykoliv přijít a vždy víím, že jsem vítaná.

Proto jsem vděčná své matce, která mi do života dala plno hezkého a domov, kde se cítím dobře. Myslím si, že bychom si měli vážit toho, co máme. A ten, kdo si toho neváží, může o to přijít a pak sám pozná, co vlastně ztratil.

Sabina Tvrzníková 8.A